

i den nøiagtige Detailundersøgelse, vil føre til, at Revisionen, naar den skal udføres saaledes, at den tilfredsstiller dem, der foretage den, og vedkommende Ministre, efterhaanden vil kræve Mere og Mere. Naar vi derfor give os til at decentralisere, maae vi ogsaa være paa det Rene med, at hele Revisionsvæsenet efterhaanden maa gaae over til de stedlige Myndigheder, og Decisionen ogsaa foregaaer der, medens det forbeholdes Ministeriet at foretage Eftersyn. Hvor Revisionen ikke kan overlades Communerne, troer jeg rigtig nok, at Eftersynet bør foregaae ved Amtene, fordi det locale Kjenndskab, som har stor Betydning, ikke findes i Ministeriet, saa at jeg troer, at Revisionen vil være virksomere der. Jeg beder Dem undskyld, mine Herrer! at jeg har opholdt Dem temmelig længe, men Sagen ligger mig stærkt paa Sinde, og jeg haaber virkelig, at der af dette Udcast vil kunne fremkomme noget Fuldstændigere og Bedre. Jeg beklager, at jeg ikke har kunnet deeltage i den almindelige Anerkjendelse af Lovudkastet; jeg seer i denne Anerkjendelse et fuldkommen gyldigt Vidnesbyrd om, at man har søgt at afhjælpe en stor, længe følt Trang og et Saan, hvis Afhjælpsning vil være af stor Betydning, men jeg seer ikke Andet, end at Tiden endelig nu maa være kommen, da man maa give et fuldstændigere, bedre og skyldigere Arbeide end det, her foreligger.

Indenrigsministeren: Den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, gav et meget udførligt og visnok fuldstændig correct historisk Tilbageblik over, hvad der siden Grundlovens Vedtagelse er skeet for at indfri det i Grundloven givne Løfte om, at Communerne selvstyrelsesret skulde ordnes ved Lov. Jeg troer imidlertid, at naar den ærede Rigsdagsmand derpaa vil støtte en Behreidelse mod den nuværende Regjering, fordi den ikke har gjort endnu et Forsøg paa at ordne Communalforholdene i deres Heelhed for det hele Land ved een samlet Lov, er denne Behreidelse i

allerhøjeste Maade uretfærdig. Netop det, den ærede Rigsdagsmand selv fremsførte, at man fort efter det første Forsøg i 1851—52 paa at løse Opgaven paa denne Maade kom ind paa det i mine Tanker ogsaa mere præcise Vel at løse den stykkevis, og netop det, at han paaviste, at denne stykkevise Løsning, som efter hans Mening allerede havde afsluttet Værket for Landets største Commune, Kjøbenhavn, medens der endnu stod Noget tilbage at gjøre med Hensyn til Landets øvrige Communer, troer jeg noksom viser, at det vilde være i allerhøjeste Grad usøfugtigt, jeg fristes til at sige usøfugtigt, om man nu, istedetfor at søge at faae sat Slutstenen paa Værket, vilde optage samtlige disse Forhold igjen, og gjennem et stort Lovarbeide gjøre et efter min Overbeviisning forgjæves Forsøg paa at løse Opgaven. Jeg reserverer mig dog udtrykkelig imod den Mistydning, at jeg skulde tage Ordet „Slutstenen“ i den Forstand, at jeg, efterat denne Slutsteen er sat paa Værket, skulde betragte det som feilsnit og usøfbederligt. Jeg har maafsee ved Forelæggelsen af Lovudkastet udtrykt mig mindre correct; thi jeg burde maafsee have betegnet dette Lovudkast tilligemedets Tvillingbrøder ikke som et Forsøg paa at løse Opgaven, men som et Skridt henimod denne Løsning. Deri skal jeg give det ærede Medlem fuldstændig Ret, men et Skridt henimod Løsningen haaber jeg, at det ærede Thing vil anerkjende, at dette Lovudkast gjør, og jeg haaber derfor ogsaa, at Thingets Fleerhed vil hde mig sin Bistand til at faae det gennemført. Den ærede Rigsdagsmand udtalte sin Vællagelse over, at der ikke var gjort noget hyderligere Forsøg paa at stabe en fælles Communalrepræsentation for Kjøbstad og Land. Jeg udtalte ganske vist ved Forelæggelsen af disse Lovudkast, at jeg ikke vilde gaae videre paa denne Vel, fordi jeg ansaae Banffeltighederne derved for næsten uovervindelige, og fordi jeg troede, at der hverken i Kjøbstæderne eller i Landdistricterne var nogen Trang til en saadan Sammenslutning. Jeg beder netop bemærket